

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ
OKOUZLENÍ

OKOUZLENÍ

Varování

Tato kniha obsahuje výrazy a scény vhodné pouze pro dospělé čtenáře, včetně vzpomínek na tělesné a sexuální zneužívání dítěte, které by mohly některými lidmi příliš otřást. Příběh je určen výhradně dospělým osobám, jak je definují zákony země, kde jste knihu zakoupili. Uchovávejte své knihy i e-knihy tak, aby je nemohli číst nezletilí!

Copyright © 2016 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Eva Hauserová, 2023

Cover © Daniel Pocar, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3151-0 (pdf)

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ
OKOUZLENÍ

*Věnuji všem, kteří moji práci ohodnotili pěti hvězdičkami –
děkuji vám! Jsem šťastná, že se vám mé knihy líbí.*

PROLOG

Jonah

„Co se děje, Tale?“ Vstoupil jsem do kuchyně hlavní budovy ranče. Kolem stolu tu byli rozesazeni Talon, jeho přítelkyně Jade a naše sestra Marjorie. Nechyběl ani náš nejmladší bratr Ryan.

Talon si prsty prohrábl tmavé vlasy. Pod očima měl kruhy a celkově působil dojmem, jako by už několik týdnů nespal.

„Přišel jsem hned, jak jsem dostal tvoji esemesku.“

„Díkybohu, že jsi tady,“ řekl Talon.

„Co se děje?“ zeptal jsem se ho. „Vypadáš hrozně.“

„To nic, Joe,“ poznamenal Ryan. „Talon jen vyšiluje.“

Talon vždycky Ryana chránil. Ti dva si byli blízcí tak, jak jsem si se svými bratry já nikdy nebyl. Jako nejstarší jsem to byl já, kdo je komandoval, když si chtěli hrát. A pak tu samozřejmě byla skutečnost, že Talon dokázal v den, kdy ho unesli, před stejným osudem ochránit Ryana – a tuhle službu jsem tehdy já Talonovi prokázat nedokázal, ačkoli jsem byl jeho starší bratr.

Hodně jsem se o tom napřemýšlel, trápil se tím a připadal jsem si kvůli tomu jako hrozný budižkničemu.

„Chceš kafe, Jonahu?“ zeptala se mě Jade.

Přikývl jsem. „Nevstávej, vezmu si ho sám.“ Vytáhl jsem hrnek, naplnil jsem ho a posadil se za stůl k ostatním. „Co se děje?“

Talon začal chodit kolem stolu, podle všeho silně rozrušený. „Někdo pronikl do našeho domu. Do *toho*hle domu.“

Zvedl jsem obočí. „O čem to mluvíš?“

Marj se nahrnila v ramenou. „Mě to děsí, Joe.“

Jade přikývla. „Opravdu to člověku nahání strach.“

Po páteři jako by mi přejely studené prsty. „Poví mi prosím někdo, o co tady sakra jde?“

Talon se podíval na Jade. „Všichni dobře víte, co se mezi mnou a Jade před nějakou dobou stalo. A jak jsem ji požádal, aby odsud odešla.“ Při té vzpomínce sebou trhl.

„To je v pořádku,“ Jade ho pohládila po paži.

Zamnul si ruce. „No a někdy během doby, kdy byla Jade ve sprše, někdo pronikl do domu.“

„Opakuju, vysvětlí mi prosím, o čem to mluvíš.“ Nervy jsem měl napjaté a začínal jsem být netrpělivý.

Jade si odkašlala. „Když jsem se vrátila ze sprchy, našla jsem na polštáři tohle.“ Otevřela svazek, který vypadal jako nějaký právnícký slovník, a vytáhla z něj vylisovanou rudou růži. „Nemluvila jsem o tom, protože jsem si myslela, že mi ji tam nechal Talon.“

Marj se vložila do hovoru. „Ano, mně Jade o té růži řekla. Nejdřív jsem si myslela, že je to dost divné, protože tady na ranči přece růže nepěstujeme. Ale bylo možné, že ji Talon třeba pro Jade koupil ve městě, to jsem nemohla vědět.“

„Žádné z nás dvou to tehdy nebylo podezřelé,“ pokračovala Jade.

Talon si odkašlal. „A teprve dnes ráno se mi o tom Jade zmínila – řekla, že jsem jí nechal na polštáři rudou růži. Ale... já jsem jí nikdy žádnou růži nedal.“

Marj se zachvěla a třela si rukama zimomřivě paže. „Necítím se tu v bezpečí. Je to... narušení našeho soukromí.“

Talon střelil očima po ostatních. „Musíme zjistit, kdo to byl. Nesnesu, aby Jade a Marj riskovaly pobyt v tomhle domě.“

„S tím naprosto souhlasím,“ řekl jsem a cítil jsem chlad po celém těle. „Ohlásil jsi to na policii?“

Talon zavrtěl hlavou. „Ještě ne.“

„Jediný důkaz, který máme, je ta růže,“ vysvětlovala Jade. „A ta je samozřejmě už úplně suchá.“

„Jsem rád, že sis ji nechala,“ podotkl jsem. „Třeba z ní policie dokáže získat otisky nebo něco takového.“

„Nevím, jak by to mohli dokázat,“ namítla Jade. „Stonek je určitě plný mých vlastních otisků. A z okvětních plátků nepůjde nic získat.“

„Ale nic jiného nemáme,“ konstatoval jsem.

Talon se konečně posadil ke stolu, ale pak uhodil pěstí do jeho dřevěné desky. „Sakra! Zrovna ve chvíli, kdy jsme se všichni dohodli, že budeme v životě pokračovat dál a uděláme tlustou čáru za minulostí. Právě když jsem si už začínal myslet, že můžu mít normální život se svou rodinou a se ženou, kterou miluju.“

Ryan se k němu obrátil. „To ale můžeš mít pořád, Tale. Je to jen malý problém.“

„Malý problém?“ Talonovi zaplály oči. „Zatraceně, Ryane, někdo se nám dostal do tohoto domu. Do domu, ve kterém teď žiju se svou přítelkyní a se svou sestrou, což jsou pro mě dvě nejdůležitější ženy na světě. Nedopustím, aby byly vystaveny nějakému nebezpečí.“

„Myslíš, že to mohl být Colin?“ zeptala se Jade. Colin byl její bývalý snoubenec.

„Nevylučoval bych to,“ odpověděl Talon.

„O něm ale samozřejmě nikdo neví, kde teď je,“ konstatoval Ryan.

„Je po smrti,“ řekl Talon. „Zabil ho Larry Wade.“

„Nejsem si jistá, že to udělal,“ namítla Jade. „Nechápej mě špatně. Vůči Larrymu Wadeovi necítím ani špetku sympatií. Jsem ráda, že si pobude hodně dlouho ve vězení. Ale když jsem s ním nedávno mluvila, zapřísahal se mi, že s Colinovým zmizením nemá nic společného. Že k němu někdo schválně propašoval Colinovy osobní věci.“

„Colin to určitě udělat mohl,“ řekla Marjorie. „Ukázalo se, že je to pěkný zmetek. Jak je možné, že jsem s ním čtyři roky studovala a nedošlo mi to?“

Jade zavrtěla hlavou. „To mi povídej. Já jsem s ním sedm let chodila. Chtěla jsem si toho mizeru dokonce vzít.“

„Colin.“ Talon znovu uhodil do stolu. „Chtěl tě přece získat zpátky. Ten zatracený hajzl se nějak dostal do našeho domu.“

„A co Larry Wade?“ zeptal jsem se. „Mohl to být i on.“

„Proč by mi Larry dával na polštář růži?“ zeptala se Jade.

Sarkasticky jsem se zasmál. „Proč Larry zneužíval svého vlastního synovce?“

Upřelo se na mě osm očí a všechny byly rozšířené. Možná jsem to neměl říkat tak přímo a bezohledně, ale doby, kdy jsme kolem tohoto tématu museli obcházet jako kočka kolem horké kaše, už dávno minuly. „Koukejte, je mi líto, jestli to někoho z vás rozrušilo. Opravdu toho lituju. Ale vždyť už to není žádné tajemství. Všichni vědí, za co teď Larry sedí ve vazbě. Dostalo se to i do zpravodajství a tentokrát tu už nebyli náš táta s Wendy Madiganovou, aby to ututlali. Možná že jsem to měl udržet pod pokličkou já. Přiznám se, že jsem nad tím uvažoval, ale copak by to teď někomu z nás pomohlo?“ Upřel jsem pohled do jediných očí, Talonových. „Udělal jsem dobře, Tale? Bylo správné, že jsem se to už nesnažil utajit?“

Oplatil mi pohled a jeho výraz změkl. O něco. „Mohl jsem se postarat o utajení sám, kdybych chtěl, Joe. Je to sice ponížující, ale vím, že to nebyla má chyba. Možná že můj příběh

někomu pomůže. Kdo ví? To mi teď starosti rozhodně nedělá. V téhle chvíli chci ksakru vědět, kdo se mi vkradl do domu a položil růži na polštář mé ženy.“

PRVNÍ KAPITOLA

Jonah

Když to skončilo, věděl jsem, že mě ten pocit viny nakonec zabije.

Ležel jsem na hrubém asfaltu v temné uličce a ta moje provinilost – v podobě dvou bezdomovců, kteří mě nakopávali těžkými botami do ledvin – mi dávala nakládačku až do bezvědomí.

Celou dobu jsem si chránil obličej. Nemohl jsem riskovat, že by mí bratři uviděli následky téhle mé akce. Od krku dolů mi ale směli udělat cokoli. Někdy jsem těm chlápům dokonce hodil za tu námahu, co se mnou měli, pár drobných.

Dnes v noci ale... ani náhodou.

Dnes mě má vina připraví o život.

A já jsem to vítal.

„Joe! Díkybohu!“

To byl hlas mé sestry. Otevřel jsem oči. Marjorii jsem sice viděl rozmazaně, ale byla to ona. Z tmavých očí jí zářila starost o mě. Kde to ksakru jsem?

Zasténal jsem. Ve spodní části zad mi tepala bolest, která mě přiměla se prudce nadechnout. To byla velká chyba. Sakra, ta moje provinilost mi taky přerazila pár žeber.

Ale zůstal jsem naživu.

Pořád jsem byl živý.

„Díkybohu, že ses probral. Půjdu pro Ryana. Vzdálil se jen na chvilku, aby vyřídil nějaký telefonát.“

Rozmazanou Marj nahradilo něco stejně rozmazaného, ale modrého, co jsem nerozeznával.

„Jak se cítíte, pane Steele?“

Příšerně, díky za optání. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem to vyslovil nahlas.

„Teď vám změřím krevní tlak. Možná vás to bude trochu tlačit.“

To těžko. Kromě té neustálé, rytmicky pulzující bolesti dole v zádech nebudu cítit nic jiného.

„Ošklivě vás zbili,“ řekla ta modrá šmouha.

Podle všeho ne dost ošklivě. Znovu jsem se nadechl a připadalo mi, jako by mnou projel nůž. Sakra, mám zlámaná žebra. Ne že bych to nezažil už mockrát předtím. Jenže tohle bylo poprvé, co jsem skončil v nemocnici. Jak jsem se snažil na tu šmouhu zaostřit přimhouřenýma očima, srdce se mi rozbušilo rychleji.

Na co jsem to jen myslel? Já přece nechci umřít.

To jsem si poté, co jsem inkasoval výprask, uvědomil pokaždé. A pokaždé jsem se sám sobě zapřísahal, že už to bylo naposledy. No, tak tentokrát to ale opravdu bylo naposledy! Přestože Marj vypadala jako šmouha, v jejím hlase byl jasně znát strach. A takový tón hlasu jsem u své mladší sestřičky nesnesl, a u svých dvou bratrů taky ne.

Znovu jsem se nadechl a při té ostré, pronikavé bolesti jsem sebou škubl.

Už nikdy se to nesmí opakovat, ksakru. Tahle má nebezpečná libůstka musí skončit.

„Ahoj, Joe! Tys nás pěkně vyděsil! Díkybohu, že ses dokázal doplazit do toho baru a požádat tam o pomoc. Co jsi v těch končinách dělal? Co se to sakra stalo?“

To byl Ryanův hlas. Bar? Já že jsem byl v nějakém baru? Poslední, na co jsem si vzpomínal, bylo, že jsem v té temné uličce ztratil vědomí. Otevřel jsem ústa, abych něco řekl, ale vyšel z nich jen chraptivý skřek.

„To je v pohodě, brácho. Nepokoušej se mluvit. Vypadá to, že přežiješ.“

Doktorka Melanie Carmichaelová seděla naproti mně ve své ordinaci, zařízené tmavým dřevěným nábytkem s tmavě zelenými potahy. Byla tak krásná, jak jsem si ji pamatoval. Seznámil jsem se s ní před několika měsíci v hotelovém baru. Oba jsme se v tom hotelu zúčastnili nějaké konference, každý ve svém oboru. Když tam seděla vedle mě a upíjela koktejl, zlatavé vlasy jí spadaly v jemných vlnách na ramena. Dnes si vlasy stáhla do přísného uzlu nahoře na hlavě, jako by byla nějaká učitelka, ale i tak byla stále krásná. Ty její pronikavé zelené oči byly pořád stejné. Tehdy večer v baru jsem od nich nemohl odtrhnout pohled, a i teď jsem to dokázal jen s obtížemi.

Jak bych se téhle ženě mohl svěřit se svými nejtajnějšími myšlenkami?

Můj bratr Talon to dokázal a teď se zotavoval z hrůzného traumatu, které v dětství prožil. V jeho deseti letech ho unesli a drželi v zajetí tři muži. Jakmile jsem v nemocnici nabyl vědomí, Talon za mnou přišel a prosil mě, abych si domluvil schůzku s jeho terapeutkou.

Ted', o tři týdny později, jsem tu tedy seděl v pohodlném křesle potaženém kůží a žebra mě ještě trochu pobolívala. Můj bratr v tomhle křesle určitě sedával také a svěřoval této ženě svá nejhlubší tajemství. Ted' byla řada na mně.

„Nejsem si jistý, co mám říkat.“

Usmála se. Panebože, měla tak krásný úsměv! Plné rty měla rudé jako zralý rybíz. „Říkejte, cokoli se vám bude chtít říkat, pane Steele. Těmhle čas patří jen vám.“

„Tak především mi neříkejte pane Steele, ale jen Jonahu. Nebo Joe. Čemu dáte sama přednost.“

„Tak dobře, Jonahu. Co kdybyste prostě začal důvodem, proč jste sem dnes přišel.“

Připadal jsem si jako podvodník. Můj bratr toho musel tolik prodělat, kdežto já tady sedím u terapeutky, a přitom mi vůbec nic není – až na ten pocit viny, který ve mně žije jako parazit a užívá mě zevnitř.

Rozhlédl jsem se po místnosti, snad abych získal čas. Terapeutka měla na stěně za svým pracovním stolem vyvěšené své diplomy. Překvapilo mě, že mezi nimi byl i diplom z medicíny.

„Považoval jsem vás za psycholožku,“ poznamenal jsem.

„To také jsem.“

„Ale vystudovala jste medicínu? Neznamená to, že jste spíš psychiatrická?“

Odkašlala si. „Technicky vzato ano. Ale mám také magisterský stupeň z psychoterapie a tou se právě živím. Protože jen málokdy předepisují léky, dávám přednost termínu psycholožka nebo psychoterapeutka.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To zní jako spousta studia.“

Naklonila hlavu trochu ke straně. „Ano, občas mi připadalo, že to snad nikdy neskončí. Být psychiatrem má ale také své výhody. Mám smlouvu o tom, že mé pacienty budou přijímat do nemocnice Valleycrest, pokud by některý potřeboval stálou péči. Ale pokládám se víc za psycholožku než za lékařku.“

Přikývl jsem a dál jsem zkoumal pohledem její ordinaci.

„Jste tedy s mou kvalifikací spokojený?“ zeptala se.

Prudce jsem se k ní znovu otočil. „Samozřejmě. Jen jsem byl zvědavý.“

„Chcete říct, že jste si zoufale přál mluvit o něčem jiném, než co vás sem dnes přivedlo.“ Usmála se.

Prokoukla mě. Nemělo to smysl protahovat. „Já... no, znáte příběh mého bratra.“

Doktorka Carmichaelová přikývla. „Ano. Dovolil mi, že s vámi mohu jeho případ probírat, pokud to bude potřeba.“

Vzadu na krku mě zamrazilo. Nebyl jsem si jistý, jestli chci vědět, co všechno Talon terapeutce vykládal. Doufejme, že o tom se bavit nebudeme.

„Právě Talon mi navrhl, abych si s vámi sjednal tuhle schůzku.“

„Já vím. Sám mi to řekl. A něco málo mi pověděl i o vás.“

Panebože. Kdo ví, co jí Talon všechno navykládal. Věděl, že jsem se dostal do situace, kdy ze mě pár grázlů v temné uličce málem vytlouklo duši. Nevěděl ale, že jsem se tam ocitl schválně, že jsem se jim záměrně nebránil a že jsem je dokonce sám vyprovokoval. Já totiž nejsem žádný zbabělec nebo slaboch. Snadno jsem mohl ty dva bezdomovce zneškodnit. A rozhodně jsem teď nechtěl téhle krásce, která tu seděla naproti mně, vykládat, že jsem jim *dovolil*, aby mě rozmlátili na kaši.

Pak mi to slovo samo vyskočilo z úst.

„Provinilost.“

„To chápu,“ řekla doktorka Carmichaelová. „Cítíte stále vinu za to, co potkalo vašeho bratra.“

Polkl jsem a přikývl.

„Promluvme si o tom,“ navrhla. „Proč se cítíte tak provinile?“

„Protože jsem jeho starší bratr. Toho dne jsem ho měl chránit. Měl jsem ho ochraňovat tak, jako on ochránil Ryana. Ale nebyl jsem s ním a on za tohle mé selhání zaplatil nejvyšší možnou cenu.“

„Chápete přece, že vás Talon z toho, co se mu stalo, vůbec neobviňuje, že?“

Ano, to jsem chápal. Mockrát mi to sám řekl. Ale jako by na tom doopravdy nezáleželo. Pořád jsem se z toho obviňoval.

„Vím to, Melanie.“ Sakra, to jsem se sekl. „Promiňte, paní doktorko.“

Znovu se usmála a mně poskočilo srdce. Takový nádherný úsměv!

„Pokud je vám milejší oslovovat mě křestním jménem, prosím, dělejme to tak. Ostatně já vám také říkám Jonahu.“

Z nějakého důvodu jsem ji opravdu vnímal spíš jako Melanii. Nevím, snad to bylo tím, že už jsme se předtím znali. „Tak dobře, pokud vám to nevadí.“

„Nevadí.“

„Takže... Melanie, já vím, že Talon mě z ničeho neobviňuje. Ale také vím, jak hrozně je mu odporné to, co se mu stalo.“

„Možná to tak v minulosti bylo, ale dnes už takové pocity nemá. A i kdyby je měl, bylo by to jen a jen podvědomé. O tom jsem s ním dlouze mluvila.“

Shlédl jsem ke svým rukám. „Panebože, je tak divné, že se mnou o tom mluvíte.“

„Jak jsem vám říkala, Talon mi dal v jednání s vámi úplně volnou ruku. Dělá si o vás a o ty vaše pocity viny velké starosti. Chce, abych vám pomáhala, a pokud by se vám při tom hodilo něco, co vím z jeho terapií, pak si přeje, abychom to použili.“

„Když mně to připadá tak...“

Melanie přikývla. „Chápu. Jestli dáte přednost tomu, abych se s vámi nebavila o Talonových zážitcích a pocitech, můžeme to tak udělat. V každém případě jsem tady pro vás, Jonahu, stejně jako pro vašeho bratra. Také vám mohu doporučit jiného terapeuta, pokud byste dal přednost někomu, kdo o Talonových prožitcích nic neví. Mám několik kolegů, mužů i žen, kteří jsou výborní a podle mého názoru by vám mohli pomoci.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To ne, protože v tom případě bych jim musel celou tu historii vysvětlovat. Vy to všechno už znáte, a tak to nebude potřeba. Ale je pravda, že bych raději o Talonovi nemluvil. Totiž aspoň ne o jeho sezeních s vámi. To

se mi zdá být jako příliš soukromá věc. Můžeme se ale bavit o Talonovi, jak ho vidím já. Přece jen jsem tady kvůli tomu, co se stalo jemu.“

„Tomu naprosto rozumím. Tak mi povězte, jak jste se ocitl v té své situaci? Že vás zbili neznámí muži v temné uličce?“

Zaplavil mě pocit studu. Rozhodně bych si nepřál, aby si o mně Melanie myslela, že se nedokážu ubránit, když mě napadnou dva grázlové. Samozřejmě že bych se jim ubránil! Oba jsem je mohl poslat na onen svět. Bůh sám ví, že už jsem to udělal, když jsem bránil jiné lidi.

Ale kvůli sobě ne.

Já jsem totiž přesně věděl, co dělám. Trestal jsem se. Zdálo se mi, že se toho pocitu viny mohu zbavit jediné tak, že sám sobě přivodím takovou fyzickou bolest, až už nebudu cítit bolest emocionální. Nepotřeboval jsem Melanii ani žádného jiného terapeuta, aby mi tohle řekli. Zdálo se mi to jasné jako nějaký příklad z učebnice.

„Chcete mluvit o něčem jiném?“

„Ne, kvůli tomuhle jsem tady. Doufám, že si o mně teď nemyslíte, že se nedokážu bránit.“

„To si samozřejmě nemyslím. A i kdybych si to myslela, mou úlohou není vás soudit, Jonahu. Mou úlohou je vám pomoci.“

Připadalo mi, jako by mi vrazila do břicha nůž. Myslí si, že se nedokážu ubránit! No, s tím tedy budu muset něco dělat. V dané chvíli jsem si jen nebyl jistý, co přesně.

„Chcete mi vyprávět, jak jste se do té situace dostal? Nebo, jak jsem už řekla, se můžeme bavit o něčem jiném.“

O něčem jiném. Kéž by...

„Je to ten pocit viny, Melanie. Stravuje mě zažíva.“

S vážným výrazem přikývla. A v očích se jí objevil i záblesk něčeho jiného.

Litovala mě.

Nepřeju si, aby mě kdokoli z jakéhokoli důvodu litoval. Nezasloužím si ničí soucit. Nestalo se mi nic špatného, aspoň nic takového, co bych si nevykoledoval sám. Nepotkalo mě nic podobného tomu, co se stalo Talonovi.

„Prosím, nedívejte se na mě takhle.“

Vykulila oči. „Jak se na vás dívám?“

„Se soucitem. To si nezasloužím.“

„Možná si vykládáte můj výraz špatně. Cítím o vás jen starost.“

Tak dobře. Ale nevěřil jsem jí to ani na okamžik.

„Podívejme se na to z jiného úhlu,“ navrhla mi. „Jak se cítíte? Myslím po tělesné stránce. Hodně ošklivě vás zbili, ale přesto dnes vypadáte velmi dobře. Na obličeji vám není vůbec vidět, že se vám něco stalo.“

Samozřejmě že to nebylo vidět. Obličej jsem si vždycky chránil.

„Cítím se dobře. Jen mě trochu pobolívají ta zlomená žebra.“ Taky mě ošklivě zkopali do zad, ale naštěstí mi nezpůsobili žádné trvalé vnitřní poškození.

„To je dobře.“

Nastalo ticho a vleklo se tak dlouho, až se mi zdálo, že snad uplynula celá hodina. Zdálo se, že neví, co by mi řekla, a já jsem vůbec neměl tušení, co jí vykládat. Konečně jsem se zvedl.

„Myslím, že to byla chyba. Nejsem si jistý, jestli jsem schopný podstoupit terapii. A ani nevím, jestli ji potřebuju.“

„Tak dobře, ale kdykoli si to můžete rozmyslet,“ odpověděla. „Má ordinace je vám stále otevřená, pokud byste se sem chtěl vrátit.“

Přistoupila ke mně a v té chvíli jako by mi žilami projel elektrický náboj.

Byla nesmírně krásná a já jsem toužil uvolnit jí blond vlasy z uzlu a pozorovat, jak se jí rozlévají po smetanových ramenou.

Samozřejmě že pokud se k ní nevrátím na terapii, proč by to vlastně nešlo? Nestane se mou terapeutkou...

Přistoupil jsem k ní a podíval se jí do smaragdových očí.

Rty se jí chvěly – ty její nádherné rty stvořené k líbání.

Pak jsem se otočil.

A vyšel jsem z její ordinace ven.

DRUHÁ KAPITOLA

Melanie

Stála jsem o samotě uprostřed své ordinace a celá jsem se chvěla.

Bylo lepší, že mě Jonah Steel nakonec nepolíbil, ale na zlomek vteřiny jsem si byla jistá, že to udělá.

A přála jsem si to.

Potřásla jsem hlavou, abych si ji vyčistila. Psychoterapeutickou praxi už provozuji přes deset let a nikdy jsem nedovolila, aby se do vztahu k některému pacientovi vmísily mé pocity. Určitě mi někteří z nich připadali přitažliví – konečně i Talon Steel byl nádherný muž – ale nikdy to moji práci neovlivnilo. K žádnému pacientovi jsem nikdy necítila cokoli, co by přesahovalo přátelství.

Možná je právě dobře, že se Jonah Steel nebude vracet na další terapeutická sezení, aspoň ne ke mně. Něco v něm jako by mě volalo. Vzhledově hodně připomínal svého bratra – měl stejné tmavé vlasy, jen maličko prošedivělé na spáncích. Na tvářích několikadenní strniště, také s trochou stříbra. Jaké by to bylo, cítit dotek jeho vyrazejících vousů na svých tvářích?

„Nech toho,“ napomenula jsem se nahlas. „Je to pro tebe pacient a nic víc.“

S povzdechem jsem přešla ke svému stolu. Poslední pacient, kterého jsem toho dne měla přijmout, schůzku zrušil. Zapnula jsem počítač a pročetla jsem si e-maily, na pár z nich odpověděla a pak jsem se rozhodla zavřít krám. Už nějakou dobu jsem si nedopřála odpoledne volnou hodinku, a tak jsem se rozhodla udělat pár nákupů. Zamkla jsem ordinaci, rychle jsem své sekretářce Randi řekla, co je nového, a zamířila jsem výtahem dolů na ulici. Pracovala jsem v centru Grand Junction a v okolí byla na výběr spousta obchodů.

Takže jsem si nebyla jistá, proč jsem vešla právě do obchodu s prádlem.

Uvítala mě dvacátnice s vlasy odbarvenými na blond. „Mohu vám pomoci najít něco speciálního?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, díky. Chci se jen podívat.“

Ale po čem? To jsem nevěděla. V tomhle obchodě jsem nikdy nebyla. Odjakživa jsem byla ten typ holky, která nosí jednoduché bokové kalhotky z bavlny. Ani podprsenky jsem neměla s krajkami a ozdůbkami. Necítila jsem potřebu upozorňovat na svá prsa dvojky.

Fialová. Můj pohled přitáhly vystavené kousky z fialového saténu a krajky. Fialovou nosím málokdy, a tak jsem nevěděla, proč mě teď přilákala. Přejela jsem prsty po měkké a hladké látce.

„To je naše nová kolekce prádla, jmenuje se Půlnoční snění, přistoupila ke mně blondýna. „Jakou máte velikost?“

Začaly mě pálit tváře. Byla jsem vysoká a štíhlá, velikost jsem měla šestku a prsa dvojky. Na mém těle nebylo nic zvláštního. Rozhodně ne tak zvláštního, aby si to zasluhovalo kolekci Půlnoční snění. Kromě toho by se ta fialová vůbec nehodila k mým zeleným očím.

„Ta barva by vám báječně slušela,“ řekla blondýna.

Obrátila jsem se k ní. „Fialovou nikdy nenosím, nějak na mně nevypadá dobře.“

„Děláte si legraci? S vaším tónem pleti a se světlými vlasy jste pro fialovou jako stvořená.“ Přejela mě pohledem od hlavy k patě. „A postavu na to rozhodně máte taky.“

Teď jsem z toho už byla opravdu nesvá. Hltala mě očima, jako bych byla její dezert!

Zase mě napadlo, proč jsem sem vůbec chodila. „Promiňte, už opravdu musím běžet.“

Blondýna se ale nedala jen tak odradit. „Když si u nás dnes pořídíte zákaznickou kartu, můžu vám dát dvacetiprocentní slevu. Upřímně vám řeknu, že tohle prádlo je pro vás prostě perfektní. Váš mužský vás v tom bude úplně zbožňovat.“

Přesně trefila to nejhorší, co mohla říct. Upřela jsem na ni pohled. „Žádného mužského nemám.“

A rychle jsem z obchodu vyšla ven.

Co mě to jen napadlo tam chodit? Pokračovala jsem dál a prohlížela jsem si některé výlohy. Můj odraz ve skle mi oplácel pohledy. Vlasy jsem neměla v pořádku, z uzlu na temeni se mi uvolnily dva prameny.

Moje tělo... by dejme tomu ušlo. Ale že by bylo perfektní pro fialové krajkové prádlo? To v žádném případě. Ta blondýna byla prostě jen dobrá obchodnice. Spousta žen by jí uvěřila a její zboží by si koupila.

Já ale ne. Kdepak, na mně ani na mém těle není nic tak zvláštního. Nic zvláštního a tečka, tím to hasne.

Povzdechla jsem si. Proč jsem se na ty nákupy tak těšila? Co kdybych se prostě vrátila domů a využila ten čas navíc k odpočinku? Vrátila jsem se do budovy, kde byla moje ordinace, sjela jsem výtahem do garáží a odjela.

V mé ordinaci seděl Talon Steel, ruce položené na područkách koženého křesla, kde sedával vždycky.

„Už je to pár týdnů,“ nadhodila jsem.

„Jo, je mi líto, že jsem se neozval. Období sklizně ovoce pomalu končí, a tak mám teď víc času. Víím, že je pro mě důležité, abych pokračoval v terapii. A že ještě nejsem úplně uzdravený.“

Copak se někdy někdo úplně uzdraví? Tím jsem si nebyla tak jistá. „Tak jak všechno jde?“ zeptala jsem se ho.

„Docela dobře. Ještě se mi asi tak jednou za týden zdá sen, ale už mi to tolik nevadí. Jade se ke mně zase nastěhovala a máme společnou ložnici.“

Usmála jsem se. „A vy už se nebojíte s ní spát.“

Vydržel se mi dívat do očí, a s tím měl na počátku terapie problémy. „Nebojím. Když se teď ohlédnu zpátky, dívím se, proč jsem se toho tak bál. Víím, že bych jí nikdy neublížil.“

Přikývla jsem. „Já víím.“

„Jak vám to šlo onehdy s Joem?“

Skousla jsem si ret. „To vám nesmím povědět. Sice jste mi dovolil, abych s ním sdílela všechno, co jsem se dozvěděla na našich sezeních, ale on mi stejné dovolení nedal.“

„Promiňte, to mě nenapadlo.“

„Neexistuje důvod, proč by vás to mělo napadnout. Prostě si děláte o svého bratra starosti.“

„To ano. Není mu vůbec podobné, aby se nechal takhle zmlátit. Je velký a silný, měl by se přece umět ubránit.“

S tím jsem souhlasila. Co jsem k tomu mohla říct? „Musí si určité věci zpracovat, Talone, právě tak jako vy sám.“

„Já jsem jen nikdy nechápal, proč to, co se mi stalo, oba mé bratry tak moc ovlivnilo. Zdá se, že si z toho oba odnesli velkou zátěž.“

„To, čím si procházejí, není tak nezvyklé. Vy ale nemůžete vzít jejich léčbu na sebe. Iniciativa musí být na nich.“

„Asi máte pravdu, paní doktorko, ale je to těžké, pozorovat je, jak se s tím perou.“

„To určitě ano. Jsem si ale jistá, že pro ně muselo být stejně těžké a možná těžší, když museli po všechny ty roky sledovat, jak se s tím potýkáte vy.“

Talon přikývl. „Na to vždycky zapomínám. Vždycky zapomínám, že to, co se stalo mně, postihlo i je, jen jiným způsobem.“

„To máte naprostou pravdu. Ale jak jsem řekla, nemůžete vzít do svých rukou jejich uzdravování.“

„Já vím. Ale kéž bych jim mohl pomoci.“

„To můžete. Tím, že se budete starat o sebe.“

Stiskl rty a trochu stáhl obočí. „A paní doktorko?“

„Ano?“

„Jak myslíte, že mi to jde? Ale upřímně!“

„Už jsem vám to říkala, Talone. Děláte úžasné pokroky. Jde vám to ohromně.“

„Myslíte, že jsem připravený na...“

„Na co?“

Nervózně si pohrával s prsty a pak je složil do stříšky. „Rád bych požádal Jade o ruku.“

Neubránila jsem se širokému úsměvu. „Myslím, že to je skvělé!“

„A jsem na to podle vašeho názoru připravený? Jít do tak trvalého a závazného vztahu?“

„Na tuhle otázku si můžete odpovědět jen vy sám. Ale už jen to, že si ji pokládáte, je ohromné. Vzpomeňte si, že když jste sem přišel poprvé, nebyl jste si jistý ani tím, jestli vůbec někdy budete moci mít s Jade milostný vztah.“

Přikývl. „To je pravda.“

„Pokud teď zvažujete manželství – chci říct, pokud teď *do-*volujete sám sobě o něm uvažovat – pak ano, myslím si, že jste na něj připravený.“

Povzddechl si. „Opravdu jí chci navléknout snubní prstýnek. Chci, aby celý svět věděl, že patří ke mně. A chci se oženit. Chci,

aby se stala matkou mých dětí.“ Zavrtěl hlavou. „Děti. Páni, nikdy jsem si nemyslel, že budu chtít do tohoto světa přivést děti. Ale teď s Jade si to přeju, paní doktorko. Chci mít děti.“

„To je skvělé. Myslím, že budete skvělý otec.“

Pohledný obličej se mu rozzářil širokým úsměvem. „To nevím. Ale mám pocit, že společně s Jade dokážeme cokoli.“

„Vy *opravdu* dokážete cokoli. A nemá to nic společného s tím, že budete mít po boku Jade, i když vím, jak to myslíte. Pamatujte si, že dokážete cokoli, k čemu se rozhodnete. Podívejte se, jak daleko už jste se dostal.“

Podíval se na hodinky. „Dnes musím tohle sezení trochu zkrátit, paní doktorko. Mám schůzku s jedním chlápkem. S tím tatérem, o kterém jsem vám říkal.“

Přikývla jsem.

„Říká, že našel nějaké své staré záznamy. Doufám, že možná dokážu najít toho chláпка, co mu taky vytetoval fénixe. Potřebuju prokázat, že Nico Kostas byl jedním z mých únosců.“

Talon už si udělal názor na to, jaká je možná totožnost dvou z jeho únosců. Zvláštní bylo, že v případě jednoho z nich měl pravdu – šlo o jeho vzdáleného strýce, Larryho Wadea. Jaká ale mohla být šance, že má pravdu i v případě toho druhého? Téměř nulová. Mé postoje k této záležitosti každopádně už znal. „Tak to vám přeju hodně štěstí. Víím, jak je pro vás důležité je najít.“

Pozorovala jsem ho, jak vychází ze dveří.

Talon Steel byl určitě velice pohledný muž. Ale nevyvolával ve mně takové chvění srdce jako jeho bratr Jonah.

TŘETÍ KAPITOLA

Jonah

Skončil jsem celodenní namáhavou práci v odlehlé části ranče, rychle jsem se osprchoval a rozhodl se, že si zaplavu. Na ranči jsem bydlel ve své vlastní budově, kterou jsem si postavil ještě předtím, než můj otec zemřel. V hlavním domě totiž začalo být trochu těsno. Měl sice plochu kolem pěti set metrů čtverečních, ale když tam žil můj otec, dva bratři a ještě sestra, bylo těžké mít třeba jen trochu soukromí a času o samotě.

A bůh sám ví, že jsem samotu potřeboval.

Jedině o samotě jsem byl schopen o různých věcech přemýšlet. O takových věcech, o nichž jsem nechtěl s nikým mluvit a které by sourozenci poznali z mého výrazu. Nesnášel jsem jejich neustálé vyptávání, co mi je.

Pohládl jsem Lucy, svou fenku zlatého retrívra, a pak jsem se ponořil do chladivé vody. Plavání jsem vždycky miloval. Přiznávám, že jsem mu vždycky dával přednost před jízdou na koni. Často jsem si vyjížděl se svými bratry, a samozřejmě že při práci na ranči jezdím na koni skoro každý den, ale bratry

zajímají projížďky na koních víc než mě. Já jsem raději obklopený vodou. Mokrát jsem zatoužil po tom, abych raději žil někde na pobřeží oceánu, a ne ve Skalistých horách. Ne že bych svůj život chtěl měnit za jakýkoli jiný. Práci na ranči miluju. Někdy mě napadalo, jestli jsem v minulém životě nebyl nějakým mořským savcem, protože tolik miluju vodu. Ve vodě jsem přestával cítit tíži, nejen svého těla, ale také svých emocí a psychiky. Pocity viny, které mě běžně stravovaly, se ve vodě rozpouštěly.

Přeplavал jsem dva bazény kraulem a pak jsem začal plavat naznak a díval se do zapadajícího slunce. Nadešel podzim a dny se znatelně krátily. Zaplavал jsem si motýlka a pak ucho a nakonec jsem si odpočinul tím, že jsem několikrát přeplavал bazén naznak, ale pohyby ve stylu prsou. Mohl bych plavat nekonečně dlouho a pořád bych si každý okamžik ve vodě užíval.

Když jsem začal mít husí kůže, vylezl jsem z vody a vzal si ručník.

A v mysli se mi vynořila Melanie Carmichaelová.

Chtěl jsem se s ní znovu vidět. A ne kvůli terapii. Jenže ona věděla o mně i o mém zpackaném životě všechno. Někdo, jako jsem já, by ji nikdy nemohl zajímat jako partner. Takže jsem měl ve skutečnosti jedinou možnost, jak ji potkávat. Bylo potřeba si sjednat další termín terapie.

Rozhodl jsem se, že jí ráno zavolám a domluví to s ní.

Osušil jsem se ručníkem a natáhl se na lehátko. Lucy si lehla vedle mě. Zavřel jsem oči. Vybavil se mi ten den.

*„Hele, Joe,“ řekl Talon. „Chci se po škole podívat na ranč Walke-
rových a trochu se tam porozhlédnout.“*

„A proč?“

*„Jenom chci zjistit, co se stalo s Lukem. Nějak se mi to celé
nezdá. Nemyslím, že by byl ten typ, co utíká z domova.“*

„Jasně že utekl z domova,“ ujistil jsem ho. „Ti třídní tyrani si na něj zasedli. Proč by tu chtěl zůstat?“

Talon zavrtěl hlavou. „Jak jsem říkal, nezdá se mi to. Jasně, ti rváci mu to tu ztěžují, ale stejně... není ten typ, co by si troufl utéct. On to radši všechno snáší, víš?“

„Jen běž domů. Jestli nesplníš své povinnosti, dostaneš na zadek.“

„Až se vrátím, všechno to udělám. Jen chci na tu záhadu přijít.“

„Ani toho kluka nemáš zvlášť v oblíbě.“

„Ale jo, mám. A vadí mi, co mu ti grázlové provádějí.“

„Radši to nech být,“ zavrtěl jsem hlavou. „Určitě se brzy vrátí domů sám.“

„Chci, abys šel se mnou, Joe.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Sakra, já mám dnes odpoledne doma fůru práce. A ještě domácí úkoly. Nestihl bych to.“

„Já tam stejně půjdu.“

„Tak si posluž.“

Náš nejmladší bráška, Ryan, zatahal Talona za ruku. „Já s tebou půjdu, Tale.“

Rázem jsem otevřel oči. Nebylo to poprvé, co jsem si zdříml a prožil jsem ten den znovu. Nebyl to žádný sen. Byla to přesná vzpomínka na den, kdy Talona unesli. Na den, kdy se životy nás všech změnily.

Kéž bych tehdy šel s ním...

„Překvapilo mě, že jste mi zavolal,“ začala Melanie.

Vydechl jsem – předtím jsem si ani neuvědomoval, že zadržuju dech. Zavrtěl jsem se v křesle potaženém kůží. Co jí mám říct? *Chtěl jsem vás znovu vidět, a tak jsem si sjednal terapii, kterou ve skutečnosti nechci podstupovat?* Kdepak, tohle by nefungovalo.

Zase nastalo ticho.

„Tak proč jste mi volal? O čem byste se mnou rád mluvil?“